

[Fr. Dalgaard.]

Resten ogsaa Blade, som har Repræsentanter i Regeringen —, som paa forskellig Maade taler om, hvordan Rigsdagen saboterer et Lovforslag, som slet ikke er forelagt; der tales jo ogsaa om, at Udvalget har saboteret det Lovforslag, vi behandler her. Det er der ikke Tale om. Der har været stillet en Række Spørgsmaal til Ministeriet, som er blevet besvaret og er blevet meget nøje undersøgt, og Resultatet foreligger i Udvalgets enstemmige Betænkning.

Jeg vil gerne herved opfordre den højtærede Justitsminister til at komme med en Udtalelse netop om dette Forhold: om det er Rigsdagen, som har Andel i, at vi endnu ikke har en økonomisk Lovgivning paa disse Omraader, eller om det er Rigsdagens Skyld, at Lovforslaget først kommer til anden Behandling nu. Det er uheldigt, naar man har et Samarbejde med en Regering, at saadanne Paastande fremkommer i — kan man sige — en Slags Regeringsblade. Jeg synes, det ingen Steder hører hjemme. Som sagt, jeg beder den højtærede Justitsminister om en Udtalelse til Beroligelse af de Gemytter, der her er Tale om.

Jeg skal ganske kort berøre de enkelte Ændringsforslag, som Udvalget har stillet. Til § 2 er der stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa at forhindre, at Værnemagere, som har samarbejdet med Mellemænd, tilsyneladende neutrale Mellemænd, slipper fri. Det er en Udvidelse af Straffeomraadet.

Til § 3 er der til Klaring af Paragraffen stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa, at Ordet „ansatte“ i en Virksomheds rettes til: „beskæftigede“.

§ 4 er den Paragraf, som definerer, hvad man mener med „utilbørlig“. Det er jo et Ord, som kan opfattes paa mange forskellige Maader, og i Lovforslaget har man ved de fire Punkter søgt at afgrænse det meste af Omraadet til Klaring af Ordet „utilbørlig“. Man har ikke ment, at denne Afgrænsning var tilstrækkelig, og derfor har Udvalget stillet Ændringsforslag, dels til Klaring af de enkelte Punkter, dels til Skærpelse af dem og dels ved Tilføjelse af et helt nyt Punkt.

Om Klaring er der Tale i Ændringsforslaget til § 4, Punkt 1. I Lovforslagets § 4, Punkt 1, staar der: „selv har været aktiv for at faa Forretningsforbindelse indledet, fortsat eller udvidet, uden at der derved i dansk Interesse er opnaaet væsentlige Fordele med Hensyn til Landets Forsyninger eller lignende“. Dette „eller

lignende“ har man søgt at gøre mere konkret paa den Maade, at man efter „Forsyninger“ tilføjer: „eller at undgaa, at der af Besættelsesmagten blev indført Foranstaltninger, som var egnede til at tilføje Landets Interesser væsentlig Skade“. Og det vil altsaa sige, at man her taler om en anden Maade end gavne Landets Interesser paa, nemlig ved at hindre, at Landets Interesser bliver skadet. Dermed har man klaret dette Punkt yderligere. Nogen Udvidelse af det straffbare tror jeg ikke, der er Tale om, det er en ren og skær Klaring af § 4, Punkt 1.

Til § 4, Punkt 3, er der stillet et Ændringsforslag, som gaar i skærpene Retning, idet man efter „har paakaldt Besættelsesmagtens Bistand til Virksomhedens Betyggelse“ føjer: „eller — uden at Forholdet falder ind under Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945, §§ 13 og 14 — til Opnaaelse af højere Priser eller større Leverancer, end danske Myndigheder ønskede godkendt“. Det er sikkert en betydelig Udvidelse af det straffares Omraade, der her er gennemført ved Udvalgets Forslag, idet man faar adskilligt flere med, som har benyttet sig af Besættelsesmagtens Bistand i egen Interesse.

Til § 4 foreslaar Udvalget dernæst Punkt 5 som et nyt Punkt for yderligere at klargøre Ordet „utilbørlig“. Det har denne Ordlyd: „5. har opnaaet eller søgt at opnaa urimelig Fortjeneste eller andre Fordele, der ikke var forretningsmæssig rimeligt begrundede, bortset fra Tilfælde, hvor det godtgøres, at de urimelige Krav alene har haft til Formaal at undgaa, at Leverancen m. v. blev overdraget til den paagældende.“

Der er ingen Tvivl om, at der findes adskillige Tilfælde, hvor en Virksomhed eller forretningsdrivende er blevet opfordret af Besættelsesmagten til at levere og tilsyneladende er gaaet ind paa Spøgen, men dog ikke har ønsket at komme i Forretningsforbindelse med Besættelsesmagten og derfor har afgivet Tilbud, der laa saa højt, at der ikke var Tale om, eller det i hvert Fald ikke kunde påregnes, at Værnemagten vilde modtage det. Et Tilbud, der bevisligt er afgivet saaledes, maa vel nok siges at være afgivet i Landets Interesse og vil derfor ikke være strafbart.

Jeg vil gerne have Lov til at henvise til, hvad man i Betænkningen skriver angaaende Godkendelse af Myndighed. Der har i dette Land eksisteret forskellige Institutioner, som har haft med Værnemagtsleverancer at gøre, bl. a. for saa vidt an-